

Kiedy dziecko nie lubi przebywać w grupie

„Historia Kasi i muchy Bippy”

„Kasi nie ma ani wśród dzieci, które kleją lampiony z kartonu, ani z dziećmi, które z klocków budują wieżowce. Gdzie jest Kasia?

Kasia siedzi sama pod stołem i bawi się rękami. Kasia liczy palce.

– Kasiu, gdzie jesteś?

Irka szuka Kasi. Kasia nie odzywa się ani słówkiem. Irka dalej szuka i mruczy pod nosem:

– Dlaczego Kasia zawsze chowa się przed innymi? Dlaczego nie chce się bawić?

Kasia też nie wie, dlaczego lubi być sama. A właściwie to lubi się chować. Czasami stoi przy stole albo w kąciku zabaw i przygląda się, co inni robią. Ale wspólna zabawa? Co to, to nie- to nie dla niej zajęcie!

Kasia ogląda swoje ręce.

– Masz ładne rączki!- słyszy cienki, delikatny głosik. Kasia rozgląda się i nie widzi nikogo.

– Popatrz na czubki bucików, a zobaczysz mnie- mówi głos. Na czubku buta Kasi siedzi mucha.

Mucha robi ukłon i odzywa się:

– Mam na imię Bippa i szukam okruszków. Dlaczego siedzisz pod stołem?

Kasia odpowiada:

– Chcę mieć święty spokój. Nie chcę bawić się z innymi!

– A może chcesz pobawić się ze mną?- pyta mucha.

Kasia zastanawia się przez chwilę i odpowiada:

– Pewnie, że chcę! Co będziemy robić?

Mucha ma od razu kilka pomysłów:

– Wyciągniesz rękę, a ja będę się na niej kołysać! Albo ja odleczę, a ty będziesz mnie gonić. Albo ja się schowam, a ty mnie będziesz szukać!

Najpierw Bippa balansuje jak linoskoczek na wyciągniętej dłoni Kasi. Potem obie bawią się w chowanego. Bippa się chowa i mija jakiś czas, zanim dziewczynka ją znajdzie. W końcu Bippa odlatuje i woła:

– Goń mnie, dopóki mnie nie złapiesz!

Kasia wchodzi pod stół, a Bippa, lecąc przed jej nosem, prowadzi ją aż do pokoju z zabawkami.

Dzieci patrzą ze zdumieniem na Kasię, która tańczy po pokoju, obraca się i wyciąga ręce, żeby złapać Bippę, która leci przed nią, kreśląc ósemki, koła i piruety.

Inne dzieci też wstają z miejsc, podskakują, chcą złapać Bippę, i śmieją się, gdy im się to nie udaje. Bippa jest zbyt szybka. W końcu mucha robi wielki zakręt i woła do Kasi:

– Niestety, muszę już lecieć do domu! Wkrótce się znów zobaczymy!- I wylatuje przez drzwi.

– Skąd ta mucha potrafi mówić?- pytają dzieci Kasię. Są niezwykle przejęte. Kasia musi im dokładnie opowiedzieć, gdzie i jak poznała Bippę. Opowiada więc o

spotkaniu pod stołem i pokazuje , w jaki sposób bawiła się z muchą. Nagle rozmowa i zabawa z innymi dziećmi zaczyna jej sprawiać przyjemność. Czemu wcześniej nie miała na to ochoty?”

Wskazówki dla rodziców

Problem nieśmiałości pojawia się w wielu rodzinach. Jeśli dziecko nie ma odwagi do nawiązywania kontaktów z innymi, a wręcz przeciwnie, unika ich, wielu rodziców zadaje sobie pytanie: dlaczego moje dziecko jest takie? Co należy zrobić w tej sytuacji?

Specjaliści rozróżniają dwa typy nieśmiałości dzieci:

- Jedne na skutek swojego temperamentu mają trudności w nawiązywaniu kontaktów z innymi dziećmi i z dorosłymi
- Inne doświadczyły odrzucenia, nie są dopuszczane do wspólnej zabawy i zostają gdzieś z boku

Jak można przeciwdziałać:

- Postaw sobie pytanie : czy sami jesteśmy nieśmiali, niepewni i lękliwi w kontaktach z innymi? Jaki dajemy przykład? A może my jako rodzice jesteśmy nadwrażliwi i nie pozwalamy dziecku być samodzielnym?
- Wzmacniaj w dziecku potrzebę kontaktów. Wspieraj je w działaniach.
- Historia Kasi i Bippy może służyć jako początek rozmowy o nieśmiałości: dlaczego Kasia odsuwała się od innych dzieci i nie bawiła się z nimi? Co mogło być przyczyną tej nieśmiałości? Jak można pomóc nieśmiałemu dziecku?

Katarzyna Kozłowska

Źródło: **Cornelia Nitsch „Bajki pomagają dzieciom”**